

Disney
PRINCESSAT

AURORA

valeasussa

TAMMI

Disney
PRINSESSAT

AURORA
valeasussa

TAMMI

HELSINKI

Bonnielle.

- T. R.

Ensimmäinen painos

Alkuteos *Disney Princess Beginnings. Aurora Plays the Part*

Copyright © 2018, 2026 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Teksti Tessa Roehl

Kuvitus Disneyn taiteilijat

Suomennos Jenni Rapelo

Suomenkielinen laitos Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8147-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

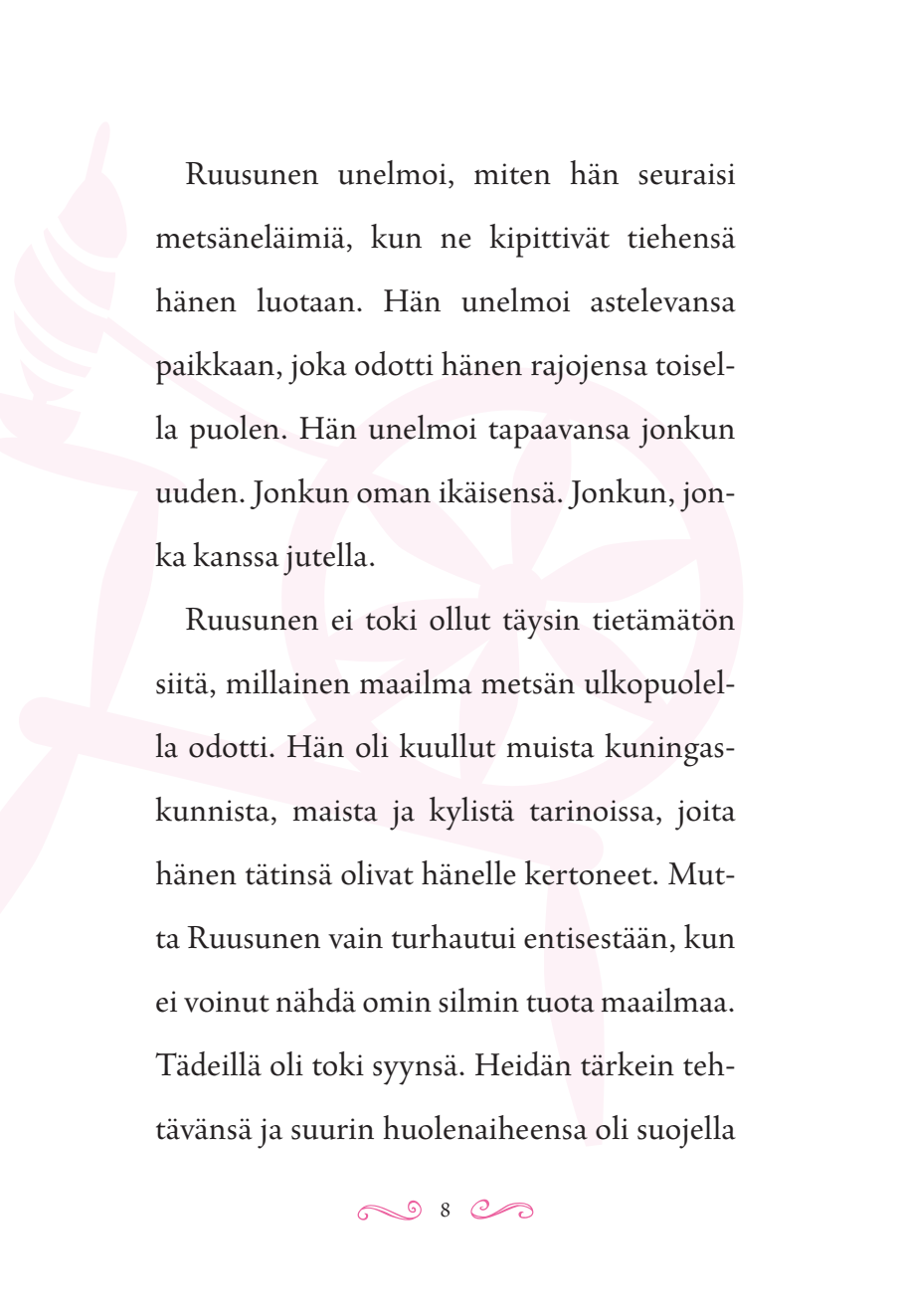
tuotevastuu@tammi.fi

Luku 1

Ruusunen

Ruusunen uneksi usein. Hän uneksi yöllä ja hän uneksi päivällä. Suurimman osan ajasta Ruusunen oli tyytyväinen vaatimattomaan elämäänsä metsässä. Hänen tätinsä olivat asettaneet rajat sille, kuinka kauas hän sai kulkea heidän vaatimattomasta mökistään. Kun Ruusunen kasvoi, sallittu alue tuntui joskus yksinäiseltä ja ahtaalta, mutta unelmien myötä hänen edessään avautui avarampi maailma.

Ruusunen unelmoi, miten hän seuraisi metsäneläimiä, kun ne kipittivät tiehensä hänen luotaan. Hän unelmoi astelevansa paikkaan, joka odotti hänen rajojensa toisella puolen. Hän unelmoi tapaavansa jonkun uuden. Jonkun oman ikäisensä. Jonkun, jonka kanssa jutella.

Ruusunen ei toki ollut täysin tietämätön siitä, millainen maailma metsän ulkopuolella odotti. Hän oli kuullut muista kuningaskunnista, maista ja kylistä tarinoissa, joita hänen tätinsä olivat hänelle kertoneet. Mutta Ruusunen vain turhautui entisestään, kun ei voinut nähdä omin silmin tuota maailmaa. Tädeillä oli toki syynsä. Heidän tärkein tehtävänsä ja suurin huolenaiheensa oli suojella

prinsessa Auroraa. He olivat jopa nimenneet tämän uudelleen Ruususeksi suojellakseen tyttöä. Mutta Ruusunen ei tiennyt, kuka hän oikeasti oli.

Hänen tätinsä puolustelivat sääntöjään ja väittivät, että maailma rajojen ulkopuolella ”ei ollut *vielä* turvallinen”. Se tarkoitti, että jonain päivänä hänen maailmansa avartuisi. Hän ei vain tiennyt milloin.

Joka päivä Ruusunen käveli yhdelle neljästä rajasta: karhunvatukkapensaalle pohjoisessa (missä kasvoi mitä mehukkaimpia marjoja poimittavaksi), purolle idässä (hänen lempi-paikkansa laulella lintujen kanssa), kallioille etelässä (missä oli mitä upein näkymä laaksoon) ja suurelle kaatuneelle tammelle lännes-

sä (täydellinen paikka etsiskellä haltijattaria, joita hän ei vielä ollut löytänyt). Viime aikoina Ruusunen oli alkanut kysellä tädeiltään, saisi-ko hän mennä hieman kauemmas – ottaa vain muutaman askeleen rajojen yli.

Ensin Ruusunen kysyi lupaa Valotar-tädiltään, joka oli kolmesta tädistä vanhin ja ankarin. Valotar vastasi aina tiukasti: ”Ei”.

Seuraavaksi Ruusunen kysyi Päivätär-tädiltä. Myös lempeä ja siro Päivätär vastasi ”ei”, mutta lisäsi perään ”kultaseni”.

Ja viimeisenä vuorossa oli Tähdetär-täti, joka kurtisti otsaansa myötätuntoisesti ja sanoi: ”Ei tänään, Ruusunen.”

Aina kun Ruusunen lähti mökistä, he huusivat perään: ”*Älä puhu muukalaisille!*” Se oli

Ruususesta höpsöä. Mille muukalaisille? Karjakon, myllärin ja satunnaisen juoksupojan lisäksi hän ei ollut tavannut metsässä muita.

Eräänä päivänä, kun Ruusunen oli ensin kietonut hartiahuivin ylleen ja napannut korinsa, hän suuntasi kohti itäis-

tä rajaa, missä puro virtasi karhunvatukkapensaiden

ohi. Hän poimi marjoja

ja hyräili sävelmää yhdessä

sirkuttavien lintujen kanssa. Ruusunen uppoutui ajatuksiinsa ja kuvitteli, että hänen hartiahuivinsa oli esiintymisasu, linnut olivat kuoro ja puron solina yleisön raikuvat suosionosoitukset.

Yhtäkkiä jokin kiinnitti Ruususen huomion. Ensin hän näki vaalean vilahduksen. Sitten kuului *loiskahdus!* Linnut lehahtivat tiehensä oksiltaan, kun pupuemo poikasi-
neen hyppäsi tukilta vastarannalle. Yksi pupuista räpisteli matalikossa. Muu perhe ei ollut huomannut sen putoamista! Vesi virtasi nuoren pupun ympärillä, kun se yritti kiskoa itseään rantatörmälle.

Ruusunen pudotti korinsa ja juoksi puroon. Hän upotti kätensä kylmään veteen ja tunnusteli limaista oksaa, johon pupun tassu oli juuttunut. Ruusunen nykäisi oksan irti ja kauhaisi märän pupun syliinsä. Hän kietoi hytisevän olennon huiviinsa ja hyppäsi ylös purosta. Muut puput loikkivat yhä

kauemmas. Ruusunen säntäsi huutaen niiden perään.

Kun hän lähestyi pupuperhettä, emo kääntyi – ja sen korvat valahtivat saman tien pitkin päätä. Ruusunen tavoitti puput ja laski poikasen hellästi nurmelle. Emo hieroi kuo-
noaan sitä vasten, ja sisarukset kerääntyivät poikasen ympärille ja painautuivat sen kylkeen ja lämmittivät sitä. Emo hieroi nenäl-
lään Ruusunen kättä kiitokseksi.

Ruusunen silitti sen päätä. ”Sepä oli pelottavaa. Onneksi pikkuinen on kunnossa.”

Emo väpätti nenäänsä ja hyppi sitten tiensä poikaset kannoillaan. Pupuperhe katosi koloon kukkulan kyljessä. Kun jyske Ruusunen rinnassa vaimeni, hän huomasi,

ettei kuullut enää puron tuttua solinaa.

Ruusunen oli aukealla niityllä. Hän ei ollut ennen käynyt täällä. Hän ei ollut aiemmin nähnyt tätä paikkaa. Hänen oli täytynyt ylittää tätiensä raja – ensimmäistä kertaa elämässään. Hän pyörähti ympäri ja huomasi helpotukseksen puron ja metsän kaukaisuudessa.

Ruusunen katseli niittyä uudelleen. Hän toivoi, että voisi tutkia tätä uutta paikkaa. Oliko siellä eläimiä, joita hän ei ollut ennen tavannut? Mitä mahtoi odottaa

kukkulan toisella puolella? Olikohan lähettyvillä muita ihmisiä?

Mutta hän oli jo harhaillut liian kauas.

Ruusunen oli juuri palaamassa takaisin metsään, kun hän huomasi jotain: kukkulan juurella kasvavan pienen piikkipensaikon. Karhunvatukoiden lomassa loisti kirkkaan pinkkejä ruusuja. *Ruusunen*, hän mietti. *Sehän on minun nimeni.*

Ruususen kädet olivat vain senttien päässä kukasta, kun ääni säikäytti hänet. RITS! Oksat napshtelivat poikki. Hän kurotti kaulaansa nähdäkseen, mikä eläin häntä lähestyi.

Ruusunen ei voinut muuta kuin tuijottaa ällistyneenä eteensä. Hän ei ollut uskoa silmiään! Häntä ei lähestynytäkään mikään eläin vaan ihmistyttö.

PRINSESSAT

RUUSUSEN LAPSUUSTARINA
VIE UTELIAAN AURORAN
ELÄMÄNSÄ SEIKKAILUUN!

Aurora elää suojattua elämää metsämökissä kolmen tätinsä kanssa. Eräänä päivänä hän kuitenkin kohtaa metsässä ikäisensä tytön, joka kuuluu kiertävään teatteriryhmään. Tytöt keksivät villin ajatuksen: he vaihtavat vaatteita ja päättävät elää hetken toistensa elämää! Huomaavatko tädit, mitä on tapahtunut, ja millainen vaara näyttelijöitä vaanii?

